

„ rit apud nos, sibi currere habeat annuatim eo modo, & forma, ut
 „ in praesentiarum ab Gubernatoribus nostris Introituum consequitur,
 „ ut sicut nunc eidem solutio dictorum ducatorum ducentorum ab eis-
 „ dem Gubernatoribus impenditur, ut quandocumque se alere, suisque
 „ indigentis providere valeat, sitque omnibus Dominio nostro inservi-
 „ entibus munificentiae gratitudinisque nostrae non vulgare monumen-
 „ tum.

„ De parte ——— 125

„ De non ——— 55

„ Non sinceri ——— 1

1506

(a) Venet.
 ap. Gabr.
 Folit. de
 Ferrariis,
 & fratres,
 1550. in 8.

Annis morbisque ingravescentibus accessit luctus ex praepropera Marii filii morte, quam Sabellicus, etiamsi expectationi curisque suis minus respondisset, unice tamen diligebat. Illum Pierius Valerianus in tanto luctu solaturus, Oden eam misit quam legere est in *Hexametrorum*, *Odarum*, & *Epigrammatum* ipsius libro, pag. 88. (a)

Quid Marce tantum filii doles vicem,

Quem acceperas precario, &c.

Conditus est Marius in s. Mariae Gratiarum aede, in parva insula prope urbem, ultra Georgii majoris insulam & fanum: Epitaphium pater ipse addidit, quod Joannes-Georgius Palferus descripsit in *Memorabilibus Venetiarum monumentis*, qui liber, auctoris sui manu delineatus, apud me asservatur: id vero epitaphion nisi a Marci-Antonii parentis obitu insculptum lapidi sepulchrali facile ex iis est conjicere, quae ipse testamento suo praecipit, quod infra nos, ex publicis *ducalis*, ut vocant, *cancellariae* actis exscriptum, apponemus.

MARIO. FILIO

SVAVISSIMO

SABELLICI. PIETAS

ANNO. M. D. VI.

Invalescente inter haec affecti corporis aegritudine, qua dudum tentabatur, prope septuagenarius fato concessit Sabellicus. Non una est scriptorum sententia, quo tempore, quove mortis genere sit ille extinctus, vel ubinam tumulatus. At vero verius est, lue venerea, aut certe malo huic affiahi absumptum ipsum occubuisse XIII. kal. majas, conditum eodem quo Marius filius tumulo, ad praedictam s. Mariae Gratiarum aedem.

De mortis genere ita loquitur Pierius Valerianus lib. I. de *litterarum hominum infelicitate*, ut licet, quantum in se est, verborum ambagibus obvelare illud conetur, forte ut tanti magistri memoriae parcat, facere tamen non potuit, quo minus, si quis attentiori animo ejusdem verba expendat, inde conjiciat exitiale quodpiam malum, neque a gallico multum abhorrens, sicuti etiam Bayle supra memoratus observat. *Vir ille (de Sabellico ita Pierius) scriptorum copia & elegantia multo clarior, quam mea ulla possit commendatione crescere, miserabilem vitae finem eum sortitus est, quod putrida, pernicioaque correptus elephantiasis, per annos aliquot miserabiliter cruciatus, interclusa vocis via, caeterisque tam spiritus, quam cibi meatibus computrescentibus, gutturisque corruptis omnibus organis, venisque corrosis, non sine cruciabili tormento annos aliquot peregit, eaque tabe demum confectus interiit. Verum si Pierius terrificam*

adeo